

Avignon, 10 juli 2022

Lieve Boris,

Ik schrijf deze brief aan een zwembad,
aan mijn kin kleven croissantkruimels
en in mijn mondhoeken plakt jam van de plaatselijke abrikozen.

Het duurde even om hier te komen,
en ik wil nu al niet meer weg.

Gisteren, in de trein, gleed ik langs gele koolzaadvelden,
zag ik hertenkalfjes door vers geschoren stoppelvelden rennen,
en trokken trekkers stofwolken in droge akkers.

Op Gare de Lyon had ik tweeënhalve uur vertraging opgelopen,
niet vanwege blokkeerboeren of gele hesjes,
maar gewoon, omdat het leven soms niet meewerkt.

Tijdens het wachten zag ik een paar kruimels Parijs,
het waren bouwcontainers en de betonnen gevel van een flat,
maar omdat ik altijd blij hunkeren naar romantiek
besloot ik me alleen de lantaarnpalen te herinneren
die eruit zagen alsof ze uit het Belle Époque kwamen.

Toen de trein verder zuidwaarts eindelijk vertrok
de zon in gele slierten achter de heuvels glipte
en de contouren van knoestig groen in schemer verdwenen,
zag ik in het treinraam mijn eigen kop weerspiegeld.

Waarom, dacht ik, ooit die jonge god die ik mij denk
zich toch zo vaak in een steeds rimpeliger hulsel.

Nou ja.

Of, zoals ze hier in Frankrijk zeggen: *enfin*.

Toen ik, ver na middernacht, het station van Avignon uitstapte
brieste de mistral mijn haren warrig. Misschien, dacht ik,
zijn de Franse nachten net zo donker als de Hollandse
en ziet de maan er vanaf hier niet zo gek veel anders uit,
maar wie een aubade wordt gebracht door duizenden zangcicades
krijgt toch een huppel in zijn stap die hij bij vertrek niet had.

Ik weet nu al dat de terugreis me zwaar zal vallen.

Zelfs pas aangekomen snap ik het verlangen nimmer weg te willen.

Maar ik weet ook dat de herinnering het mooist is voor wie vertrekt terwijl hij nog wil blijven –
en nog welkom is.

Dus ik zal straks met blij gemoed mijn koffers pakken,
gelukkig met de tijd dat ik hier mocht zijn.